

Ősi szavak egy csecsemő fölött

FEUILLETON - LXVIII. évfolyam, 27. szám, 2024. július 5.

Iszonyat belegondolni, mit érezhetett Weiner Zoltán, amikor a mauthauseni tábort és az eisenerzi sortüzet túlélve, majd Gunskirchenből hazavergődve megtudta, hogy kislányát és feleségét, valamint a saját hét testvéréből ötöt és azok családjait is megölték. Sohasem beszélt erről, de évtizedekkel később, túl idegösszeomlásokon, elmegyógyintézetben, elektrosokk-kezelésen, megfigyeltetési kényszerképzetektől szorongva, orvosi tanácsra elkezdett naplójában a kislány születése 30. évfordulóján felidéz egy emléket, amitől az elvesztése végképp feldolgozhatatlanná vált. „1943. december 21-én vagy 22-én jött a távirat, hogy Juditka megszületett. A komáromi Déli pu.-ról jöttem meg, ahol [munkaszolgálaton] bűzát mertünk vagonból és hazaérve várt a távirat és az egy nap szabadság. Nagyon boldog voltam. Másnap utaztam Székesfehérvárra, itt született Juditka a Kórházban. [...] Juditkát, aki Édesanyám nevét, a Jankát másodiknak viselte, héber ima mellett megáldottam. Örültem az Elsőszülöttemnek és Lilikémnek.”